

Lief Amsterdam,

Het was moeilijk. Dat zeg ik niet om aardig gevonden te worden. Het niveau van de inzendingen lag dicht bij elkaar en dat niveau was hoog. Dat is een compliment met een jury bestaande uit Marijn Hogenkamp, redacteur bij Atlas Contact met ook nog een prachtige debuutroman op haar naam, en alleskunner Marco Martens die zich beweegt tussen kleinkunst, rap en poëzie.

Er vielen ons een aantal zaken op.

Als we de teksten vergelijken met voorgaande jaren lijken jullie gelukkiger. Er is meer ruimte voor religie en spiritualiteit, misschien is dit een verklaring. De jury juicht dit van harte toe met zinnen als 'paniek komt bij gebrek aan antwoorden.'

Opvallend was het gemis in positieve zin aan Amsterdamse glorie. Af en toe passeerden we de Wallen of een bekend café, maar jullie hebben je ingehouden om de stad te promoten voor literair toerisme.

De toon was serieus. Maar de jury proefde bijvoorbeeld ook dat een van de schrijvers ongelofelijk veel plezier heeft gehad bij het optekenen van een verhaal over een docent Duits die een Française probeert te versieren.

Er is een waarzegger in jullie midden die in maart al voorspelde hoe de vlag er in april bij zou hangen omtrent het coronavirus, heel knap. We hopen voor de schrijver dat hij aan het einde van de rit net zo gelauwerd wordt als zijn hoofdpersonage, dichter Herman.

Over het algemeen valt er niet zoveel aan te merken op jullie talent, schrijfstijl of verbeeldingskracht, Amsterdam. De hoofdstad is een uitstekend visitekaartje voor het talent van ons kikkerlandje. Maar, op de inhoud was nog wel wat aan te merken. Waren de inzendingen invoelbaar en goed gedoseerd? Sommige verhalen ontspoorde. Soms was de stijl on point, heel goed en degelijk, maar de inhoud nog te oppervlakkig. We willen de pijn en het verlangen voelen van die eenzame professor of een seksueel ontluikende student.

Ook bespeurde de jury zichtbare moeite om de verhalen af te ronden, of om te weten als het een fragment betrof, waar het fragment zou moeten eindigen voor een geheel. Hoe dan ook: personages vermoorden is niet de oplossing. Het verhaal krijgt daardoor een slapstickachtig gehalte en alles wat je ervoor hebt opgebouwd, lost op als een bruisbal in het badwater. Schrap altijd de laatste zinnen om te kijken of het werkt.

Tot slot: een slordigheidje vergeven we jullie echt wel. Toch is het jammer als een inzending geen goed geschreven titel heeft. Let op samenstellingen en interpunctiegebruik. Laat je tekst controleren en meelesen.

Dan is het nu tijd voor de eerste eervolle vermelding. Een verhaal gecombineerd met poëzie dat uit elkaar spat van tomeloze literaire ambitie en de poëzie op de hak neemt. Dat moet beloond worden volgens de jury. **Lars Muller**, uit jouw verhaal vermoeden wij dat je belezen bent. In '*De ondergang van een Asphodeldichter*' vinden we het proza sterker dan de poëzie. We hebben erg gelachen om de 'fietspadhondjes zijn suïcidaal vandaag'. Maar op sommige vlakken verwachten we meer originaliteit en ook vonden we het einde aan de sentimentele kant. Desondanks schreef je een verhaal met een gelukt plot. Hulde.

Ben je een *Bofkontje* als je eervol wordt vermeld, **Faye Schumacher**? De jury vindt het een vreselijk woord ten opzichte van het verhaal, goed gedaan! Waar de één de openingszin 'Op de soa-poli draaien ze Queen' goed vond, vond een ander het juist een valse start. Naarmate we verder lezen, werd het verhaal steeds sterker én schrijnender. De mengvorm van proza naar scenario werkt goed om de daadwerkelijke gruweldaad van onvrijwillige seks in de buitenlucht te beschrijven. Door die afstandelijkheid is de pijn invoelbaar. 'Na het incident heeft ze een jaar geen seks' begrijpen we de behoefte om de gebeurtenis te verkleinen en tevens de urgentie ervan. Soms wordt er teveel uitgelegd. Er mogen interpuncties gebruikt worden bij de gedachtestroom van het hoofdpersonage, maar het verhaal is goed en heeft lef. We hopen dat je eraan blijft werken.

De derde eervolle vermelding gaat naar het scenario, *Afgeschilderd* van **Melanie Essink**. De jury zag het voor zich dat dit een film zou kunnen zijn. De personages worden klassiek in het begin geïntroduceerd. Plotpoint één: het conflict tijdens de tekenles. Plotpoint twee: de moeder met psychische problemen, met als hoop een vriendschap die sterker wordt. Probeer te doseren, maak de scene van de psychose niet te groot zodat het clownesk aandoet. Maar al met al, knap gedaan.

Voordat ik over ga tot de bekendmaking wil ik nog een keer benadrukken dat het echt niet makkelijk was. Desondanks is de jury erg in zijn nopjes met de samenstelling van deze drie verhalen.

De derde plaats gaat naar een verhaal dat met het onderwerp, tijdsbeeld en de locatie erg knap geschreven is. We dachten aan Paolo Coelho en Susan Smit. De tekst kent religieuze en spirituele formuleringen. *De fontein van geduld* gaat over hoop, terwijl er een ogenschijnlijk 'mismaakt' kindje overlijdt. Het ritme van de tekst is prachtig. Sommige alinea's lezen we ademloos door de schoonheid ervan. 'De twee waren zeven jaar getrouwd geweest en de mogelijkheid om een kind te baren werd een dorst.' Prachtig! Het einde kan verder uitgewerkt worden, meer vertragen, maar **Rahab Ahmed**, wat heb je een schitterend verhaal ingezonden.

De tweede prijs kennen we toe aan een verhaal waar één jurylid allemaal hartjes bij tekende en zelfs bij heeft gehuild. De ander noemde het een talig verhaal met een kinderfilmgehalte à la Pippi Langkous. Waar ook niets mis mee is. In *Een aanhangwagen vol kopjes* begraven het hoofdpersonage en haar broer Jelle, een negentienjarige kat met alle spullen die de kat ooit heeft aangeraakt: de bank, onderkanten van bloemengordijnen, familiekalenders met twee ontbrekende jaren en het been van de buurman. De jury vond het intrigerend dat het verlies van het huisdier werd overstegen door het in te zetten als metafoor om een hele jeugd af te sluiten. Het lef om het verhaal absurdistisch te benaderen werd ook gewaardeerd evenals de stijl en het ritme. Als tip willen we nog meegeven om een volgende keer nog eens kritisch naar de slotzin te kijken. Gefeliciteerd **Nicole Kaandorp!**

De eerste plaats. Alle jurykoppen stonden dezelfde kant op. We juichten bij de finishlijn. 'Eén van de weinige inzendingen waar ik niet door oneffenheden uit het verhaal werd gehaald,' riep een jurylid. Gezien de leeftijd van negentien lentes, een hele prestatie. De thematiek en het onderwerp—Polen twee jaar na de Tweede Wereldoorlog met de fantasie en herinneringen van kinderen uit een gezin—is origineel. Een smal kronkelig bospaadje in verhouding tot de platgetrapte wegen. De armoede en kou zijn invoelbaar. Er zitten alinea's bij met mooie ritmes en metaforen. 'De kinderen raapten hulzen op alsof ze bloemen plukten.' Het einde vinden we bijzonder en passend; het verbranden van boeken in de oven om warm te blijven. Daar hebben we regelmatig aan teruggedacht. De tekst is niet in één keer publicabel. We tasten nog een beetje naar de omgeving en welk personage we wanneer volgen, maar het blaakt van potentie, talent en ambitie. Vele handen zullen jeuken om hiermee aan de slag te gaan. Driewerf hoera voor *Hania* van **Ola Enzler**.

Namens de jury van Write Now! Amsterdam 2020,

Anne-Fleur van der Heiden – juryvoorzitter

Marco Martens

Marijn Sikken